

BIBLIOGRAPHY

Joseph Errington, To know oneself the troubled times. Ronggawarsita's *Serat Kala Tidha*, in A. L. Becker (ed.), *Writing on the tongue* (Ann Arbor 1989), 95–138; Nancy K. Florida, Living in a time of madness. Last days of Java's last prophetic poet, forthcoming; Kamajaya, *Žaman edan. Suatu studi tentang buku Kalatida dari R. Ng. Ronggawarsita*, Yogyakarta 1964.

NANCY FLORIDA

Karakol Cemiyeti

The **Karakol Cemiyeti** (Karakol Society, also known as the Sentinel Association) was the first secret Turkish association organized after the First World War to send loyal officers and arms and ammunition stolen from the Ottoman army in Istanbul to Anatolia. The Association was set up in November 1918, after the Istanbul government signed the Mudros Armistice on 29 October. It was established on the orders of Talat (Tal'at) Paşa (d. 1921), one of the leaders of the İttihat ve Terakki Cemiyeti (İttihād ve Teraqqī Cem'iyyeti, Committee of Union and Progress, CUP), before he went into exile. Its founders were former Unionist officers, and its president was Colonel Kara Vasıf (d. 1931).

The Association's initial aim was to support former Unionists being hunted by the Ottoman state. However, when nationalists under Mustafa Kemal Paşa (1881–1938) organized resistance in May 1919 against the Greek invasion of Anatolia, the Association's goal shifted to supporting national resistance. The Association's members were mostly Ottoman officers, and some, like Kazım Karabekir (1882–1948) and Mustafa Muğlah (1882–1951), became famous generals during the

national struggle and in the Republican army. However, because of its CUP roots, the Association was at odds with Mustafa Kemal, and he did not allow it to join the other nationalist organizations. It survived in Istanbul until the British occupied the Ottoman capital and arrested most of its members in March 1920. After the Association was abolished, Mustafa Muğlah revived it under the name Zabitan (Officers). It survived for another year in Istanbul, supporting the Ankara assembly. During the national struggle (1919–22), the National Assembly organized several other secret groups in Istanbul to send arms and ammunition, as well as information, to Anatolia.

BIBLIOGRAPHY

Tank Zafer Tunaya, *Türkiyede siyasi partiler 1859–1952* (Istanbul 1952), 520–3; Mesut Aydın, Milli Mücadele yıllarında Türkiye Büyük Millet Meclisi lehinde İstanbul'da faaliyet gösteren gizli bir grup. Zabitan Grubu (27 Ekim 1920–20 Eylül 1921), *Journal of the Center for Ottoman Studies, Ankara University* 1 (1990), 11–27; Betül Aslan, Yeni belgeler ışığında Karakol Cemiyeti. Uşak Kongresi ve Karakol Cemiyeti'nin Bolşeviklerle yaptığı anlaşma, *Erzurum Atatürk Üniversitesi Atatürk Dergisi* 4/1 (2004), 2–63 passim; Mustafa Kemal Atatürk, *Nutuk*, ed. Aysel Gökçe, Ankara 2007; İsmet Görgülü, *On yıllık harbin kadrosu 1912–1922. Balkan-Birinci Dünya ve İstiklal Harbi*, Ankara 2014².

BÜLENT ŞENSES
FEROZ AHMAD

Karaosmanoğlu, Yakup Kadri

Yakup Kadri Karaosmanoğlu (Ya'qub Qadrī, 1306/1889–1974) was a Turkish novelist, memoirist, journalist, politician, and diplomat. On the paternal line, he came from a well-known

553. Tevetoğlu, Fethî: Millî mücâdele yıllarındaki kuruluşlar : İTİHAT
Karakol Cemiyeti, Türkiye'de İngiliz Muhibleri Cemiyeti, VETERANLIK
Wilson Prinsipleri Cemiyeti, Yeşilordu Cemiyeti / Fethî Te-
vetoğlu. - Ankara, 1988. - X, 284 S. - (Türk Tarih Kurumu CEMİYETİ :
yayınları : XVI. dizi ; 53) - İSTİKLAL
HARARI

Inhalt: Vier Organisationen der Zeit des nat. Befreiungskrieges.
- Text türk.

ISBN 975-16-0052-9

29 A 5903

06 NISAN 1995

Resim 5

Millî Mücadele'nin gizli kuruluşlarından

KARAKOL CEMİYETİ

Dr. Fethî Tevetoğlu

Türk siyâsî târihinde ve Millî Mücadele sırasında adına sık rastlanılan ve hakkında ileri-geri çesidli yorumlar yapılmış ve hükümler ileri sürülmüş kuruluşlardan biri de (Karakol Cemiyeti) veyâ (Karakol Grubu)'dur.

Bu cemiyet, işgal altındaki İstanbul'da, Millî Mücadele'ye düşman kuruluş ve faâliyetler karşısında, Millî Mücadele'yi desteklemek için büyük çaba harcamış gizli grub ve teşekküllerin en eski ve önemlilerinden biridir¹.

Düşman kuvvetlerinin kontrolü altındaki İstanbul'da, eski İttihadcılardan Kurmay Albay Kara Vâsif tarafından kurulan (K.G.) rumuzlu bu gizli cemiyetin vücûda gelişi hakkında anlatılan ve yazılan hâtıralarda şu bilgiler verilmektedir:²

I. Dünya Savaşı'nın son ayları içinde bir gün, Kuruçeşme'deki Enver Paşa Yalısı'nda, İttihadcılarının meşhurlarından Kara Kemâl, yurdu terketmek üzere bulunan Talât Paşa'dan gider-ayak bir tâlimat alır. Kara Kemâl, yine eski İttihadcılardan Kurmay Albay Kara Vâsif Bey'i gizlice evine çağırarak Talât Paşa'dan aldığı emir gereğince, İttihadcılıkta devam edeceklerin gizli bir teşekkülle birbirlerine bağlanmaları ve bir parola kabul ederek birbirlerini tanımaları lüzum ve zarûretini belirtir. Talât Paşa ile Kara Kemâl arasında kabul edilen parola (KARAKOL)'dur. Kara Kemâl ve Kara Vâsif'in adları başında müsterek olan (KARA) lâkabını da taşıyan ve Karakol Grubu için (K.G.) rumzuyla kısaltılan bu ad, ilk müteşebbisler tarafından da memnunlukla kabul olunmuştur.

Kara Kemâl'in, bu gizli teşkilâtın kurulması yolunda Kara Vâsif'a söylediği gerekçe şudur: "İngilizler, Ermeni tehcirine ve katline karış-

(1) Diğer gizli gruplar için Türk Ansiklopedisi'nde yayımlanmış *Gizli Gruplar, Fetihye Grubu* (T. A. c. XVII, s. 393-394); *Güneş Grubu* (T. A., c. XVII, s. 190-192) ve *Hamza Grubu* (T. A., c. XVIII, s. 458) maddelerimize bakıla.

(2) Hüsamettin Ertürk: *İki Devrin Perde Arkası*, İstanbul 1957, s. 217-219.

Khîwa (1226/1811) the **Qaraqalpaq** too had to submit to the **Khân** of **Khîwa**. They made frequent attempts to throw off this yoke; in 1827 they even captured and held the town of **Kungrat** for a time. After the suppression of this uprising, a body of them migrated to **Farghāna**. In 1855 the leader of the rebel **Qaraqalpaq**, **Ir-Nazar-bi**, adopted the title of **Khān**, building a fortress near where the **Qazaq** river flows into the **Aral Sea**.

After the Russian conquest of **Khîwa** in 1873, when the **Khān** had to cede to Russia all his possessions east of the main arm of the **Amū Daryā** and the most north-westerly arm of its delta, the land of the **Qaraqalpaq** became Russian. The area, then separated from **Khîwa**, was first administered as a separate department (*otdyel*), and later as part of the "government" of **Sir Daryā**. On 11 May 1925 the **Qaraqalpaq Autonomous Oblast** was formed as part of the **Qazaq A.S.S.R.**; on 20 March 1932 its status was changed to an Autonomous Soviet Socialist Republic (A.S.S.R.); and on 5 December 1936 this A.S.S.R. was transferred to the **Uzbek S.S.R.**. The capital of the **Qaraqalpaq A.S.S.R.** is **Nukus**. The **Qaraqalpaq**, who at the time of the Revolution were on the verge of being totally assimilated by the **Qazaq** (and to a lesser extent by the **Uzbek**), were preserved as a distinct group by the Soviet régime. Linguistically the **Qaraqalpaq** language is merely a dialect of **Qazaq**; their tribal divisions are the same as that of the **Qazaq**. **Qaraqalpaq** was first written (*i.e.*, established as a literary language) in 1925 using the Arabic script; in 1928 this was changed to a Latin script; and since 1940 it has been written in Cyrillic. The 1970 Soviet census lists 236,009 **Qaraqalpaqs** in the U.S.S.R. Of these 230,258 (97.6 %) live in the **Uzbek S.S.R.**; and of these latter, 217,505 (92.2 % of the total Soviet **Qaraqalpaq** population) live in the **Qaraqalpaq A.S.S.R.**, 8,668 in **Bukhāra Oblast**, 1,428 in **Tashkent**, and 732 in **Farghāna Oblast** (the **Farghāna Qaraqalpaqs** are rapidly being assimilated by the **Uzbek**).

Bibliography: Vambéry, *Das Türkenvolk in seinen ethnologischen und ethnographischen Beziehungen*, Leipzig 1885, 373; S. A. Tokarev, *Etnografiya Narodov S.S.S.R.*, Moscow Univ., 1958; *Narodī Sredney Azii i Kazakhstana*, Academy of Sciences, Moscow 1962, i. For their language: K. H. Menges, in *PhTF*, i, 434-88 (*bibl.* at p. 438), and cf. ii, 761. (W. BARTHOLD-[R. WIXMAN])

— **KARAKAY**. The cross-reference to this from **CARUCUEL** is erroneous; see **QARĀ-KÖL**, **QARĀKUL**.

— **KARAKOL**, modern Turkish term for "police-station", "[military] patrol", a popular etymology ("black [*i.e.*, ominous] arm [of the authorities]" or "patrol"); for Ottoman **karāghul**, **karāvul**, a loanword from Mongol (attested from the 8th/14th century), see *Tarama sözlüğü*, Ankara 1969, iv, 2283 ff. The Mongol word also passed into Persian as **karāvull/karāvul**. For full references and details of the diffusion of the word (as far as Swahili), see Doerfer, i, no. 276.

In the Ottoman Empire the maintenance of security and order in different quarters of Istanbul was entrusted mainly to the Janissaries [see **YENİ-ÇERİ**], and the *ortas* (companies) patrolling the city were called *kulluk*. During the military campaigns, apart from the *çarKhadjil* (vanguard) forces, the Ottoman army used to send out small units called *karāvul müfrezeleri*. In the same way the Ottoman navy, when at sea, sent out two mail ships as *karāvul sefineleri*, with the task of preventing any sudden

attack on the fleet. About ten ships under the command of the *tersâne ketkhudâsi* (Intendant of the Admiralty) brought up the rear as *ard karāvul* to help ships in trouble when necessary.

After the suppression of the Janissaries in 1826, public security in Istanbul became the responsibility of the *ser'asker* [*q.v.*]; an autonomous administration, the *Dabliyye Mûshiriyeti*, which was founded in 1846 to take charge of police functions, was changed into a *nezâret* (ministry) in 1870 and in 1909 attached to the Ministry of the Interior as a directorate with authority extending over the whole country [see **DABTIYYA**]. At that time, a police-station was called *karakol-khâne*, and later *karakol*. The word *karakol* was used also in the Turkish army and navy to designate a unit charged with security or observation duty (*istinâd karakolu*, *ileri karakol*, *nizâm karakolu*, etc.).

Bibliography: Sh. Sâmi, *Kâmûs-i türki*, Istanbul 1317, s.v.; Kâtib Çelebi, *Tuhfat al-kibâr fi asfâr al-bihâr*, Istanbul 1329, 148; M. D'Ohsson, *Tableau général de l'Empire ottoman*, Paris 1824, vii, 348; İ. Hakkı Uzunçarşılı, *Osmanlı devleti teşkilâtından Kapıkulu ocakları*, Ankara 1943, i, index; see also *İA*, s.v. (by R. Rahmeti Arat).

(E. KURAN)

— **KARAKOL DJEM'İYYETİ**, a secret society founded in Istanbul towards the end of 1918 by a group of former members of the Union and Progress Committee [see **İTTİHÂD VE TERAKKİ DJEM'İYYETİ**]. Its aim was to organize guerilla resistance bands against the Allied forces which had occupied strategic points in Turkey following the armistice of Mudros on 30 October 1918. After the organization of the Nationalist Movement in Anatolia under the leadership of **Muştafâ Kemâl Paşha**, the **Karakol** society supplied the movement with intelligence, officers and arms. The society tried to gain control over the nationalists of Anatolia, and **Karâ Wâşif**, one of the founding members, became their representative in Istanbul. However, **Muştafâ Kemâl** succeeded in checking the activities of the **Karakol** society and ordered its dissolution in the spring of 1920, on the grounds that a delegate of the society had signed a pact of military assistance with the Bolsheviks on 10 January 1920 without the authorization of the nationalists. Nevertheless, the **Karakol** society seems to have continued its underground activities until the end of the Turkish War of Independence.

Bibliography: **Kemal Atatürk**, *Nutuk*, Istanbul 1934, i, index; **Ali Fuad Cebesoy**, *Millî Mücadele hatıraları*, Istanbul 1953, 347 ff.; **Kâzım Karabekir**, *İstiklâl harbimiz*, Istanbul 1960, 509, 628 ff.; **Tarik Z. Tunaya**, *Türkiyede siyasi partiler*, Istanbul 1952, 520 ff.; **Muharrem Giray**, *Istanbul'un işgalinde gizli bir teşkilât, Karakol Cemiyeti*, in *Yakın Tarihimiz*, Istanbul 1962, i, 345 f.; **George S. Harris**, *The origins of communism in Turkey*, Stanford, Cal. 1967, index; **A. A. Cruickshank**, *The Young Turk challenge in postwar Turkey*, in *MEJ*, xxii (1968), 18 f. (E. KURAN)

— **KARAKORUM** (**QARAKORAM**), a chain of mountains in the centre of Asia lying north of and almost parallel to the Himalayas. The range extends westwards as far as 73° long.; it has not yet been definitely ascertained how far it runs eastwards. At one time the eastern limit was thought to be the pass of the **Qarakorom**, the plateau of **Depsong** and the upper part of the **Shayok**, but, according to the views of several famous geographers, the range runs much farther into Tibet, and the **Tang-la** (to the north of upper **Saluën**) should, they think, be re-

KARAGÜMRÜK SPOR KULÜBÜ 454

nos (M. Gedeon) adlarının inandırıcı olmadıkları kesin surette anlaşılmıştır.

Türk döneminde bir ara Cin Ali Köşkü Mahzeni olarak adlandırılan bu sarnıç, 953/1546 tarihli *İstanbul Vakıfları Tabrir Defteri*'ne göre, komşusu olan ve yine eski bir Bizans kalıntısından mescide çevrilen Kasım Ağa Mescidi'nin evkafı arasındadır. Bu mescidin vakıf kayıtlarında, bu hayrata gelir sağlayan mülkler arasında bu eski sarnıç, "... Bodrum der nezd-i bağçe be-kurb-i mescid-i şerif..." olarak belirtilmiş ve yıllık gelirinin 1.200 akçe olduğuna da işaret edilmiştir. Böylece zaten içinde su olmayan sarnıcın kuru olarak kullanıldığı anlaşılır.

İstanbul'un eski Bizans su tesislerine dair etraflı bir inceleme yapan Ph. Forchheimer ile J. Strzygowski'nin 1892'deki araştırmaları sırasında, bu sarnıcın Ermeni iplik bükücüler tarafından atölye olarak kullanıldığına işaret edilmiştir.

1919'da Salmatomruk Mahallesi'ni külen büyük yangında bütün çevresi ile tahribe uğrayan sarnıç, uzun yıllar sahipsiz bir harabe halinde kalmış ve burada 1950'den sonra yeniden yapılaşma başladığında, kubbeleri delinerek çevrenin çöplüğü haline getirilmiştir. İçine çocukların düştüğü yolundaki şikâyetler üzerine de, toprak ve çöp doldurularak bütünüyle yok edilmiştir. Bugün Karagümrük Sarnıcı'ndan görülebilir hiçbir şey yoktur.

Sarnıç, dikdörtgen planlı içten 17,20x29 m ölçüsünde bir tesis idi. Her bir dizide yedi destekten dört sıra halinde 28 sütun, kemerleri ve bunların üstlerindeki kırk tuğla kubbeyi taşıyordu.

Karagümrük Sarnıcı'nın İstanbul arkeolojisi bakımından en ilgi çekici tarafını, içinde destekleyici olarak kullanılan malzemenin çeşitliliği idi. Burada daha eski yapılardan devşirilmiş, değişik boylardaki sütunlar kullanılmış ve bunlara yine devşirme değişik sütun başlıkları konulmuştur. Sütun gövdelerinin boylarının yeterli olmadığı yerlerde ise kaide olarak yine eski sütun başlıkları kullanılmıştı. Hatta bazı yerlerde gövde çok kısa olduğundan üst üste devşirme bir çift başlık konulmuştu. Böylece Karagümrük Sarnıcı âdeta değişik üsluplarda bir Bizans sütun başlıkları müzesi görünümüne girmişti.

İstanbul tarihi ve arkeolojisi bakımından son derecede önemli olan bu eski eser, bugün bütünüyle toprağa gömülmüş durumdadır. İleride içi temizlenerek, gerekli restorasyon işlemleri gerçekleştirildikten sonra, değerini belirtecek bir fonksiyon verilmesi temenni edilir.

Bibl. Barkan-Ayverdi, *Tabrir Defteri*, 407, no. 2376; C. Andreossy, *Constantinople et le Bosphore de Thrace pendant les années 1812, 1813 et 1814...*, Paris, 1828, s. 454; Strzygowski-Forchheimer, *Byzantinischen Wasserbehälter*, 65, no. 65; E. Mamboury, *Constantinople guide touristique*, İst., 1929, s. 182; Schneider, *Byzans*, 88; Janin, *Constantinople byzantine*, (1. bas.), s. 207; S. Eyice, "İstanbul'un Kaybolan Bazı Eski Eserleri", *TD, XXVII* (1973), 176-178; Müller-Wiener, *Bildlexikon*, 281, res. 318.

SEMAVİ EYİCE

KARAGÜMRÜK SPOR KULÜBÜ

1926'da adını taşıdığı semtin gençleri tarafından kurulan kırmızı-siyah renklerle futbol kulübü. Futbol alanında faaliyet gösterdi. Eski bir Bizans açık sarnıcı (Aetios Sarnıcı) olan Çukurbostan'ı (bugünkü Vefa Stadi'nin bulunduğu alan) semt halkı elbirliğiyle çalışıp futbol sahası haline getirdi. Bir süre gayri federe olarak faaliyet gösteren kulüp daha sonra resmen tescil edildi. 1938'de 2. küme şampiyonu olarak 1. kümeye yükselme hakkını elde ettiyse de Futbol Federasyonu'nun Vefa kulübü ile birleşmesi yolundaki karar üzerine faaliyetine son verdi. 1946'da yeniden kurulan kulüp 5. amatör kümede oynamaya başladı. 1953'te 1. amatör kümeye yükseldi. 1954-1955 ve 1955-1956'da 1. amatör küme şampiyonluğunu kazandı. 1957-1958 sezonu sonunda İstanbul 2. Profesyonel Ligi'nde şampiyon oldu. 1958-1959 sezonu sonunda Türkiye 1. Ligi'ne yükseldi. Bu ligde elde ettiği en iyi derece 20 takımın katıldığı 1959-1960 sezonunda aldığı sekizinciliktir. Ancak mütevazı bir semtin kulübü oluşu nedeniyle büyük maddi problemlerle karşılaştı. 1962-1963 sezonu sonunda mahalli profesyonel lige düştü. 1982-1983 sezonunda 2. ligde grup şampiyonu olarak yeniden 1. lige yükseldi. Ancak 1983-1984'te lig sonuncusu olarak bir kez daha 2. lige, ardından da 3. lige düştü. 1993-1994 sezonunda 3. lig 7. grupta mücadele etmekteydi.

CEM ATABEYOĞLU

KARAKOL CEMİYETİ

Mütareke döneminde (1918-1922) kurulmuş gizli direniş örgütü. Karakol Grubu da denir.

Karakol Cemiyeti Talat Paşa'nın 2 Kasım 1918'de İstanbul'u terk etmeden önce Kara Kemal'e (-) verdiği talimat gereğince Kurmay Albay Kara Vasif Bey, Halil Paşa (Kut), emekli yüzbaşı Baha Said Bey ve hekim Abdülhak Adnan Bey (Adıvar) tarafından 13 Kasım 1918'de kuruldu. Adını Kara Kemal ve Kara Vasif beylerin lakaplarından alan cemiyetin merkezi Baha Said Bey'in Bâbüâli Caddesi'ndeki Resne Fotoğrafhanesi'ndeki yazıhanesiydi.

Cemiyetin başlangıçtaki kuruluş gereği, Ermeni komitacıların saldırılarına maruz kalan ve İngilizler tarafından tutuklanma tehlikesi altında olan İttihadçıların korunmasına yönelikti. Ama kısa bir süre sonra cemiyetin Müdafaa-i Hukuk doktrinine dayalı bir amaca ulaştığı anlaşılmaktadır.

Kuruluşun sekiz bölümde toplanması olan ana faaliyetleri de cemiyetin amaçlarını ve kapsamına aldığı etkinlik alanlarını aydınlatmaktadır. Bunlar, 1. genel politika, haber alma, dış münasebetler; 2. propaganda ve cemiyet şubelerinin kurulması; 3. milli ordu ve muharebe çeteleri, teşkilatı, seferberlik ve harekât-ı harbiye; 4. kuvve-i umumiye, silah, cephaneye malzeme bulmak ve hazırlamak; 5. maliye ve hesap işleri; 6. taşıma ve ulaştırma işleri; 7. haberleşme, irtibat kurma; 8. özlük, mahkeme ve ceza işleridir.

Karakol Cemiyeti İstanbul ile Anadolu arasında bağlantı kurmak için Kocaeli bölgesinde, daha önce Maltepe Atış Okulu müdürü olan Yenibağçeli Şükrü Bey (Oğuz) komutasında Anadolu Yakası Menzil Teşkilatı ile Üsküdar Şubesi ve Menzil Hattı'nı kurmuş, 1 numaralı Topkapı Grubu'nu oluşturmuştur. Cemiyetin silahlı teşkilatı ise hamallar, kayıklar ve diğer esnaf kuruşlarının işbirliğiyle oluşturulmuştur.

Mustafa Kemal Paşa'nın Anadolu'da yürüttüğü çalışmalar sırasında, Erzurum Kongresi'nin hemen sonrasında Karakol Cemiyeti'nin nizamnamesi ile talimatnameleri ordu birliklerine ulaşmaya başlamış ve bu durum mücadelenin iki başlığa gideceği endişesini uyandırmıştır. İstanbul'daki İttihadçı-İtilafçı çekişmesinin Anadolu'ya yansımalarından ve Avrupa kamuoyunun Anadolu hareketini İttihadçılığın bir devamı gibi algılamamasında endişe eden Mustafa Kemal Paşa, 12 Mart 1920 tarihi bir tamimle ordu kademeleri ile Müdafaa-i Hukuk örgütünü cemiyete karşı uyarmıştır.

Karakol Cemiyeti'nin mührü.

Nuri Akbayan arşivi

Karakol Cemiyeti İstanbul'dan Anadolu'ya silah kaçırarak, yüksek rütbeli subayları Anadolu'ya geçirerek, gönüllü göndererek ve para yardımlarında bulunarak Anadolu'daki hareketi desteklemiştir. İstanbul'dan Anadolu'ya muhtelif tarihlerde 56.000 tüfek mekanizması, 320 makineli tüfek, 1.500 tüfek, 1 batarya top, 2.000 sandık cephaneye, 10.000 takım elbise, 100.000 gem, nal ve mih, 15.000 matara ve 1.000 tona yakın miktarda çeşitli malzeme göndermiştir. Cemiyet, işgal kuvvetlerinin taciz edilmesi, şifre ve gizli belgelerin çalınarak Anadolu'ya gönderilmesi, cephaneliklerden silah ve mühimmat kaçırılması gibi faaliyetlerinin yanı sıra, otorite boşluğu nedeniyle İstanbul çevresinde yaygınlaşan eşkıyalıkla da mücadele etmiştir. Cemiyet, Anadolu'ya yardım göndermek amacıyla Merdivenköy'deki Bektaşî Tekkesi ve Üsküdar Sultan Tepesi'ndeki Özbekler Tekkesi ile ilişki kurmuş, Anadolu'ya gidip gelenlerin bu tekkelerde kalmalarını sağlamıştır.

Karakol Cemiyeti, Milli Mücadele'ye bu büyük katkılarına rağmen Mustafa Kemal Paşa'nın buyruğu altına tamamen girmemiş-

Karakol Cemiyeti. GÜRBÜZ, Musa. Bil. Uz. Ankara
Üniversitesi, Atatürk İlk. ve İnk. Tar. Ens., Ankara,
1987. 188s.
Danışman: Prof.Dr.Mustafa Kafalı.

111 MAYIS 1993

- İttihat ve Terakki
Cemiyeti